

Z innych chórów, jakie wystąpiły w P. R. w okresie sprawozdawczym, wymienić należy zespoły krakowskie: Cецyljański pod dyr. Józefa Nowaka, Oratoryjny pod kier. Kopycińskiego oraz „Echo“ pod dyr B. Wallek—Walewskiego. Dwa pierwsze wzięły udział w audycji zorg. w 400-lecie urodzin ks. Piotra Skargi, wykonując szereg pięknych, wysoce nastrojowych utworów religijnych polskich kompozytorów z epoki natchnionego Kaznodziei. A więc odśpiewano motety Mikołaja z Krakowa, Wacława z Szamotuł i M. Leopoldy-Lwowczyka w opr. Zdz. Jachimeckiego oraz jeden z psalmów Gomółki (w opr. J. Reissa). Wykonanie nosiło naogół piętno staranności. Występ „Echa“ transmitowany był z Placu Szczepańskiego (w przeddzień uroczystości „Dni Krakowa“); akustycznie wypadł dobrze, również ogólny poziom interpretacji nie wywołał żadnych zastrzeżeń.

Mniej natomiast zadowolenia artystycznego dał koncert Podwójnego Kwartetu Wokalnego „Pro Arte“ (z Wilna) pod dyr. Adama Ludwiga. Pominąwszy pewne niedociągnięcia intonacyjne, zespół nie dysponuje jeszcze w obecnej chwili należyte opanowaną i pogłębioną techniką śpiewaczą, stąd też rozpiętość m. in. efektów dynamicznych chóru jest stosunkowo niewielka.

Z interesującym programem wystąpił lwowski chór „Bard“; były to mianowicie starszylacheckie pieśni towarzyskie: a) Polonez rycerski, b) Oświadczyły starszylacheckie, c) Polonez „Z wysokich parnasów“ oraz d) Kurdesz. W ogólności polska twórczość muzyczna dawnych stuleci, twórczość niewątpliwie godna jak najżywszej uwagi, jest ogółowi naszego społeczeństwa bardzo mało znana. To też radio jako popularyzator tej zapoznanej, a tak przecież cennej twórczości, może odegrać rolę wybitną. W znacznym stopniu P. R. tej żywotnej potrzebie czyni zadość, organizując przecież od czasu do czasu koncerty owej muzyce poświęcone; wdaje nam się jednak, iż tego typu audycyj za mało figuruje w programach P. R.

Kilka jeszcze słów o Chórze Nauczycielskim z Poznania oraz zespole męskim Kolejowego Przysposobienia Wojskowego z Wilna (10. VI). Jeśli chodzi o jakość materiału głosowego, niewątpliwie drugi z wymienionych chórów przedstawił się pod tym względem korzystniej.

Produkcja zespołu Poznańskiego, dość nierówna w ogólnym wyniku artystycznym, była jednak interesująca w zakresie samej metody pracy, inteligentnie i umiejętnie prowadzonej przez dyrygenta chóru Wł. Raczkowskiego. Wyczuwało się to w szeregu kulturalnie wykonanych pieśni ludowych.